

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Cdo/22/2024
Identifikačné číslo spisu:	7723201989
Dátum vydania rozhodnutia:	29.01.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Soňa Mesiarkinová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:7723201989.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore navrhovateľov: 1/ Ing. Dalibor Semjan SEM-TAB, Michalovce, Kavarnianska 4, IČO: 32 687 290, 2/ Kamil Kalafut - Mobitel, Michalovce, Užhorodská 29, IČO: 50 645 064, 3/ Roland Tomaščik - ROYAL, Michalany, Michalany 365, IČO: 33 869 375, 4/ Jaroslav Temník, Laškovce 105, IČO: 50 664 140, 5/ SHA SHA s.r.o., Michalovce, Námestie osloboditeľov 39, IČO: 50 019 741, 6/ LUCKY YOU s.r.o., Vinné 177, IČO: 45 512 230 a 7/ Štefan Tomáš, Michalovce, Cyrila a Metoda 27A, IČO: 43 896 529, všetci navrhovatelia zastúpení advokátom JUDr. Petrom Krafčíkom, Michalovce, Štefánikova 4, proti povinnému z neodkladného opatrenia: I.. L. Y., narodený X. J. XXXX, L., T. B. X, zastúpenému advokátom JUDr. Miroslavom Katunským, Košice, Floriánska 16, o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, vedenom na Okresného súde Michalovce pod sp. zn. 25C/35/2023, o dovolaní povinného proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 20. septembra 2023 sp.zn. 11Co/121/2023, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobcovia 1/ až 7/ majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Michalovce (ďalej len „súd prvej inštancie“) uznesením z 24. mája 2023 č.k. 25C/35/2023-89 uložil povinnému z neodkladného opatrenia povinnosť „zdržať sa, a to samostatne voči každému z navrhovateľov 1/ až 7/ ako nájomcom, po dobu trvania ich nájomného vzťahu s odporcom ako prenajímateľom a druhým spoluvlastníkom nehnuteľností, evidovaných na liste vlastníctva č. XXXX, v katastrálnom území L., obec L. okres L., a to k stavbe č. súp. XXX, ležiacej na pozemku CKN č. XXXX, CKN č. XXXX/X, a parciel CKN č. XXXX, CKN č. XXXX, CKN č. XXXX/X, CKN č. XXXX/X na M.. G. v L., a tiež predajných stánkov na parc. CKN č. XXXX/X a CKN XXXX/X k. ú., ako aj týchto parciel č. CKN č. XXXX/X a č. CKN XXXX/X rovnako evidovaných na LV č. XXXX, k.ú. L., obec L., okres L., akéhokoľvek konania, ktorým by navrhovateľmi prenajaté nebytové priestory v týchto nehnuteľnostiach odstavil od dodávok elektrickej energie, dodávok plynu, dodávok tepelnej energie (vykurovanie plyn), dodávok vody a stočného, a vývozu TKO“, poučil strany, že „odporca je oprávnený podať v spore žalobcu: I.. L. Y., nar. X.X.XXXX, bytom T. B. XXXX/X,

XXXXX L. proti žalovaným, a to voči každému z navrhovateľov 1/ až 7/ samostatne, žalobu o zaplatenie pohľadávky z nedoplatkov za dodávku energií na Okresný súd Michalovce“ a priznal navrhovateľom nárok na náhradu trov konania voči povinnému v rozsahu 100 %.

1.1. Mal za osvedčené, že navrhovatelia riadne uhrádzajú povinnému nájomné, a že povinný požaduje od navrhovateľov úhradu nedoplatkov za dodávku energií spojených s užívaním prenajatých priestorov za obdobie 1 až 3 /2023, ktorých dôvodnosť a výšku navrhovatelia spochybňujú, v dôsledkom čoho povinný navrhovateľom hrozí odpojením od dodávok energií v prípade nezaplatenia týchto nedoplatkov. Poukázal na to, že takéto konanie povinného by bolo v rozpore so znením jednotlivých nájomných zmlúv, v ktorých sa povinný ako prenajímateľ zaviazal poskytnúť nájomcom za úhradu dodávku vody a stočné, dodávku elektrickej energie, vývoz TKO a dodávku tepelnej energie - vykurovanie, a bolo by v rozpore aj so znením ust. § 5 ods. 1 zák. č. 116/1990 Zb. o nájme nebytových priestorov, podľa ktorého, ak nie je dohodnuté inak, prenajímateľ je povinný odovzdať nebytový priestor nájomcovi v stave spôsobilom na dohodnuté alebo obvyklé užívanie, v tomto stave ho na svoje náklady udržiavať a zabezpečovať riadne plnenie služieb, ktorých poskytovanie je s užívaním nebytového priestoru spojené. Navrhovatelia ako podnikatelia podľa súdu osvedčili obavu, že povinný svoje hrozby realizuje, čo bude mať za následok vznik škody v podobe strát na príjmoch. Z predložených listín bolo podľa súdu zrejmé, že „druhý z prenajímateľov (L.. U. Y.) vyzýva odporcu, aby predložil faktúry od dodávateľov a prepočty ako dospel k výsledným nedoplatkom, (teda vlastne potvrdzuje/osvedčuje nepreskúmateľnosť a spochybňuje vierohodnosť odporcom predložených výúčtovaní) avšak odporca trvá na tom, že ak navrhovatelia vyúčtované nedoplatky neuhradia odpojí ich od energií a zároveň hrozí /čl. 56/, že ak sa druhý spoluvlastník pokúsi po odpojení znovu pripojiť navrhovateľov k médiám, podá trestné oznámenie...“, pričom „...takéto rozpory, nejednotnosť v názoroch správaní oboch prenajímateľov zvyšujú neistotu navrhovateľov ako nájomcov voči odporcovi ako jednému z prenajímateľov a zvyšuje to ich obavy, že odporca svoje hrozby aj zrealizuje.“ Uzavrel, že navrhovatelia majú nárok na to, aby im zo strany povinného bolo v prenajatých priestoroch zabezpečené riadne plnenie služieb, ktorých poskytovanie je s užívaním nebytového priestoru spojené, pod čo jednoznačne patrí aj dodávka energií, pričom navrhovatelia osvedčili, že plnenie týchto služieb (dodávka energií) je ohrozené konaním povinného, dokonca zo strany povinného už došlo k odpojeniu navrhovateľov od dodávky elektriny na niekoľko minút, pričom sú dôvodné pochybnosti, či druhý z prenajímateľov dokáže konaniu povinného zabrániť, resp. zabezpečiť neprerušenie dodávky energií. Hrozby povinného odpojením, prípadne samotné odpojenie navrhovateľov od energií povinným, považuje súd za postup, ktorý nie je v súlade so zákonom, ani uzavretými nájomnými zmluvami. Navrhovatelia teda podľa súdu prvej inštancie osvedčili potrebu bezodkladnej úpravy pomerov strán uvedením takých skutočností, ktoré reálne odôvodňujú potrebu nariadenia neodkladného opatrenia v znení ako uviedli v petite svojho návrhu a preto návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia vyhovel. Doplnil, že neuložil navrhovateľom povinnosť podať žalobu vo veci samej, pretože následkom nariadenia tohto neodkladného opatrenia je, že povinný z neho nebude pokračovať vo svojom konaní a navrhovatelia budú môcť nehnuteľnosti užívať bez hrozby obmedzenia, resp. neposkytnutia služieb spojených s užívaním prenajatých nebytových priestorov v súlade s uzavretými nájomnými zmluvami, teda že uloženie povinnosti navrhovateľom podať návrh vo veci samej voči povinnému, sa súdu nejaví ako potrebné, resp. nevyhnutné vzhľadom na to, že samotné neodkladné opatrenie dostatočne zabezpečí ochranu ohrozených práv navrhovateľov. Zároveň poučil povinného ako stranu, ktorej uložil neodkladným opatrením povinnosť, o možnosti podať žalobu o zaplatenie pohľadávky z vyúčtovaných nedoplatkov za dodávku energií. Napokon rozhodnutie o trovách konania odôvodnil podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) výlučným procesným úspechom navrhovateľov v spore.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj len „odvolací súd“) uznesením z 20. septembra 2023 sp.zn. 11Co/121/2023 uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil a povinného zaviazal zaplatiť navrhovateľov trovy odvolacieho konania.

2.1. Podľa názoru odvolacieho súdu navrhovatelia opisom rozhodujúcich skutočností a predloženými listinnými dôkazmi naliehavosť neodkladnej úpravy pomerov strán, svojím návrhom hodnoverne osvedčili. K potrebnosti okamžitého zásahu súdom do právneho pomeru strán musí vždy pristúpiť ďalšia navrhovateľom tvrdená a osvedčená skutočnosť odôvodňujúca záver, že neodkladná úprava neznesie odklad preto, že bez nej navrhovateľ utrpí na právach. V závere o naliehavosti okamžitej úpravy pritom

musí byť premietnutý ako časový (bezprostrednosť), tak i vecný vzťah (efektívnosť a proporcionalita) medzi narušením usporiadania pomerov strán a ich neodkladnou úpravou. Akiste totiž naliehavosť riešenia nebude bez ďalšieho vyplývať len z porušenia práva trvajúceho dlhý čas a celkom nepochybne znesie odklad i taký zásah do právneho postavenia strán, v dôsledku ktorého je možné očakávať, že ujma, ktorá tým povinnému vznikne, bude kvantitatívne alebo kvalitatívne väčšia alebo zasiahne hierarchicky spoločnosťou vyššie radenú hodnotu, než akú tvrdí oprávnený, že mu bez takejto úpravy vzniká.

2.2. Z obsahu spisu, a to z jednotlivých zmlúv o nájme nebytových priestorov, mal súd preukázať, že navrhovatelia neodkladného opatrenia užívajú nebytové priestory v stavbe vo vlastníctve povinného a jeho brata nachádzajúcej sa v kat. území L. a zapísanej na liste vlastníctva č. XXXX, ktoré sú predmetom tohto konania. V týchto (všetkých) nájomných zmluvách, v ktorých zmluvnou stranou sú aj navrhovatelia 1/, 2/, 3/, 4/, 6/ a 7/, sa prenajímatelia zaviazali k povinnosti poskytnúť nájomcom za úhradu dodávku vody a stočné, dodávku elektrickej energie, vývoz TKO a dodávku tepelnej energie (plynu). Bola teda bez relevancie obrana povinného, ktorou namietal zmatečnosť a materiálnu nevykonateľnosť napadnutého uznesenia z dôvodu, že nezabezpečoval plnenie všetkých týchto služieb, pokiaľ ide o nebytové priestory užívané navrhovateľmi v 1/, 2/, 3/, 4/, 6/ a 7/.

2.3. Podľa názoru odvolacieho súdu zákon o nájme nebytových priestorov ani samotné zmluvy o nájme neoprávňovali povinného, ako jedného z prenajímateľov, ku konaniu, ktorým by mohol svojpomocne odpojiť predmetné nebytové priestory užívané navrhovateľmi od dodávok „médií“. Odvolací súd v tejto časti súhlasil s odvolacou argumentáciou navrhovateľov, že prenajímateľ má možnosť vymáhať nedoplatky úhrad za služby poskytované s nájmom, prípadne ukončiť nájomný vzťah z tohto dôvodu, a nie neplniť tieto služby.

2.4. Súd prvej inštancie ďalej správne poukázal na to, že takéto konanie povinného, ktorým navrhovateľom hrozí (ktoré hrozby aj nejakú dobu realizoval), by bolo v rozpore jednak so znením predmetných nájomných zmlúv, v ktorých sa povinný ako jeden z prenajímateľov zaviazal poskytnúť nájomcom za úhradu dodávku vody a stočné, dodávku elektrickej energie, vývoz TKO a dodávku tepelnej energie na vykurovanie, ako aj so znením ust. § 5 ods. 1 zák. č. 116/1990 Zb. o nájme nebytových priestorov, podľa ktorého, ak nie je dohodnuté inak, prenajímateľ je povinný odovzdať nebytový priestor nájomcovi v stave spôsobilom na dohodnuté alebo obvyklé užívanie, v tomto stave ho na svoje náklady udržiavať a zabezpečovať riadne plnenie služieb, ktorých poskytovanie je s užívaním nebytového priestoru spojené. Navrhovatelia podľa názoru odvolacieho súdu preukázali aj existenciu nebezpečenstva reálnej a bezprostredne hroziacej ujmy, keďže zo strany povinného (čo tento nepoprel) došlo 21. mája 2023 k dočasnému, niekoľkokminútovému odpojeniu energií v ich prevádzkach (konkrétne elektriny), čo bolo výstrahou zo strany povinného, že svoje hrozby mieni naplniť, pričom povinný túto hrozbu odpojenia prevádzok navrhovateľov od elektrického prúdu, vody a umožnenia prístupu k vývozu TKO, zopakoval písomne v listoch zo dňa 23. mája 2023, ktoré adresoval jednotlivým navrhovateľom.

2.5. Pokiaľ išlo o tvrdenie povinného, že predmetné nájomné zmluvy sú neplatné pre neurčitosť predmetu nájmu, toto považoval odvolací súd za účelové, keďže aj sám povinný z týchto podľa jeho tvrdení neplatných zmlúv vyvodzoval svoj nárok na zvýšenie záloh a úhrad za ním poskytované služby spojené s nájmom. Navyše v tejto súvislosti odvolací súd poukázal na judikatúru súdov, ktorá sa týka zásahov súdov do zmluvnej slobody vyplývajúcej z princípu zmluvnej voľnosti (autonómie vôle) podľa čl. 2 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorej každý môže konať, čo nie je zákonom zakázané, a nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá. Jedným zo základných princípov výkladu zmlúv je priorita výkladu, ktorý nevedie k neplatnosti zmluvy, pred takým výkladom, ktorý vedie k neplatnosti, ak do úvahy prichádzajú obidva výklady. Je tak vyjadrený a podporovaný princíp autonómie zmluvných strán, povaha súkromného práva a s ním spojená spoločenská a hospodárska funkcia zmluvy (porovnaj nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 625/03 zo 14. apríla 2005). Neplatnosť zmluvy má byť teda výnimkou, a nie zásadou. V súkromnom práve sa aplikuje zásada pacta sunt servanda (zmluvy sa musia dodržiavať) - a to i v prípadoch, keď je to pre niektorú zo zmluvných strán nevýhodné. Zmluvná strana si musí byť vedomá svojej zodpovednosti v zmluvných vzťahoch a nemôže zmluvy uzavierať a neskôr namietat ich neplatnosť podľa svojej vlastnej vôle. V súkromnoprávnej sfére platí zásada, že čo nie je zakázané, je dovolené. Každý zákonný zásah do tejto sféry je potrebné vnímať ako obmedzenie ľudskej slobody, a preto je nutné vykladať ustanovenie o

neplatnosti právnych úkonov pre rozpor so zákonom reštriktívne a nie extenzívne.

2.6. Pre úplnosť odvolací súd dodal, že za správny pokladá aj postup súdu prvej inštancie, keď poučil povinného o jeho práve podať proti navrhovateľom žalobu vo veci samej.

2.7. Aj odvolací súd bol toho názoru, že v predmetnej veci išlo o taký prípad, kedy neodkladným opatrením uložená povinnosť korešponduje s výrokom rozhodnutia, ktorého by sa inak navrhovatelia domáhali vo veci samej - ochrana pred neoprávneným zásahom do nájomného práva a teda, je predpoklad, že neodkladným opatrením možno dosiahnuť trvalú úpravu pomerov. Z § 330 ods. 2 CSP vyplýva, že ak to povaha veci pripúšťa, súd môže nariadiť aj neodkladné opatrenie, ktorého obsah by bol totožný s výrokom vo veci samej. Kritériom

pre akceptovateľnosť takéhoto rozhodnutia je to, že totožnosť výrokov pripúšťa povaha veci. Súd teda vždy individuálne vyhodnotí, či povaha prejednávanej veci pripúšťa nariadenie požadovaného neodkladného opatrenia z hľadiska totožnosti výrokov. S prihliadnutím na citované ustanovenie nemožno abstraktne vymedziť, ktoré subjektívne nároky svojou povahou pripúšťajú nariadenie neodkladného opatrenia s výrokom totožným vo veci samej, no ako to vyplýva z výkladu citovanej právnej normy, spravidla pôjde o špecifické zdržovacie nároky, tak ako to bolo aj v posudzovanej veci. V právnej úprave neodkladných opatrení podľa CSP sa odzrkadľuje koncepčná zmena, podľa ktorej sa neodkladné opatrenie nemusí nevyhnutne spájať s konaním vo veci samej a v ktorej sa upustilo od dočasnosti predbežných opatrení, zakotvenej v predchádzajúcej právnej úprave podľa Občianskeho súdneho poriadku. Ak teda súd nariadi neodkladné opatrenie pred začatím konania, súd nemusí uložiť navrhovateľovi povinnosť podať v určitej lehote žalobu vo veci samej a to najmä vtedy, ak je predpoklad, že neodkladným opatrením možno dosiahnuť trvalú úpravu pomerov medzi stranami. Pokiaľ súd pred začatím konania nariadi neodkladné opatrenie a neuloží povinnosť navrhovateľovi podať v určitej dobe žalobu, potom strana, ktorá nie je spokojná s úpravou pomerov medzi stranami, ktorá vznikla neodkladným opatrením a ktorá by sa inak považovala za trvalú, môže podať žalobu vo veci samej.

3. Proti uzneseniu krajského súdu podal dovolanie povinný (ďalej aj „dovolateľ“), ktorý jeho prípustnosť odôvodnil s poukazom na § 420 písm. f) CSP, § 421 ods. 1 písm. a) CSP a § 421 ods. 1 písm. b) CSP a navrhol ho ako nesprávne a nezákonné zrušiť a vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Vytýkal odvolaciemu súdu nedostatočné odôvodnenie, najmä z hľadiska toho, ako dospel odvolací súd k záveru o platnosti nájomných zmlúv, považoval závery odvolacieho súdu za arbitrárne, ktoré nedávajú odpovede na najzákladnejšie otázky sporu, čím mu súd znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva, pretože mu znemožnil náležite skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci mimoriadnych opravných prostriedkov. V dovolaní ďalej uviedol viaceré rozhodnutia súdov, od ktorých sa mal v otázke výkladu platnosti zmlúv odkloniť odvolací súd (§ 421 písm. a) CSP) ako aj uviedol, že s poukazom na § 421 ods. 1 písm. b) CSP právna otázka, že má právo odoprieť navrhovateľom poskytované služby - dodávku médií, a to do času, kým navrhovatelia nezačnú včas a riadne uhrádzať zálohové platby, nebola dosiaľ v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu riešená.

4. Navrhovatelia vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedli, že dovolanie pre dovolací dôvod uvedený dovolateľom s poukazom na § 421 ods. 1 písm. a), b) CSP nie je prípustné, a dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP nie je naplnený. Žiadali preto dovolanie odmietnuť a priznať náhradu trov dovolacieho konania.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. Z hľadiska ústavného aspektu treba rešpektovať právomoc najvyššieho súdu ústavne konformným

spôsobom vymedzovať si prípustnosť vecí v konaní o dovolaní a vychádzať z toho, že v prvom rade je vecou najvyššieho súdu určovať si koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, a to za predpokladu, že táto nie je nepriateľská z hľadiska ochrany základných práv a slobôd.

8. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami, ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu z akýchkoľvek dôvodov a hľadísk.

9. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprísnenými a jasne čitateľnými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať bezbreho; namiesto je skôr zdržanlivý (uvážený) prístup.

10. Dovolací súd opakovane konštatuje aj v súlade so závermi ústavného súdu, že dovolacie konanie má povahu typického „advokátskeho procesu“, a to nielen vzhľadom na znenie sporového poriadku. Spracovaniu dovolania a celkovej kvalite zastupovania dovolateľa musí advokát, dovolateľ, ktorý má vysokoškolské vzdelanie druhého stupňa, ale aj zamestnanec dovolateľa, ktorý je právnická osoba, nevyhnutne venovať zvýšenú pozornosť. Dovolací proces je v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou podstatne rigoróznejší a odborne náročnejší. Z hľadiska posúdenia prípustnosti dovolania je teda podstatné správne vymedzenie dovolacích dôvodov spôsobom upraveným v zákone (§ 431 až § 435 CSP), a to v nadväznosti na konkrétne, dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, nemožno dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu podrobiť vecnému preskúmaniu v dovolacom konaní.

10.1. Dovolateľ vyvodzoval prípustnosť podaného dovolania na základe ustanovenia § 420 písm. f) CSP, v zmysle ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10.2. Najvyšší súd už v rozhodnutí publikovanom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát R 19/2017 uviedol, že základným (a spoločným) znakom všetkých rozhodnutí odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné podľa § 420 CSP, je to, že ide buď o rozhodnutie vo veci samej, alebo o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí.

10.3. V prípade dovolania podaného z dôvodu zmatečnosti rozhodnutia podľa § 420 CSP, dovolací súd v prvom rade skúma, či ide o rozhodnutie v ňom uvedené; k preskúmaniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa o existencii procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. a) až f) CSP pristupuje dovolací súd len vtedy, ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu uvedenému v tomto ustanovení. Ak je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré nie je rozhodnutím vo veci samej, ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, je z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. a) až f) CSP irelevantné, či k dovolateľom namietanej procesnej vade došlo alebo nedošlo.

10.4. Podľa názoru dovolacieho súdu má v danom prípade neodkladné opatrenie povahu rozhodnutia vo veci samej, keďže návrh na jeho nariadenie bol podaný samostatne a súdy o ňom rozhodli ako o samostatnom predmete konania, bez následne prebiehajúceho konania vo veci samej (či uloženia povinnosti súdom podať nadväzujúcu žalobu vo veci samej, keď súdy uviedli túto skutočnosť iba ako odporúčanie, resp. možnosť). Preto je voči rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie podľa § 420 CSP prípustné.

10.5. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť (a zároveň dôvodnosť) dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných

procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamenajú aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva.

10.6. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu (účastníka konania) nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej voľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (viď napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

10.7. Navrhovateľ v súvislosti s § 420 písm. f) CSP namietal nepreskúmateľnosť odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, spočívajúce najmä v absencii vysporiadania sa s, podľa neho, relevantnými skutočnosťami.

10.8. Najvyšší súd už vo viacerých svojich rozhodnutiach, aj pod vplyvom judikatúry EŠLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej, sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo, aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

10.9. Obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie dovolateľa, že odvolací súd svoje rozhodnutie dostatočne neodôvodnil. Odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s rozhodnutím prvoinštančného súdu, nemožno považovať za neodôvodnený. V prejednávanej veci sa odvolací súd v odôvodnení svojho, dovolaním napadnutého, rozhodnutia (okrem toho, že sa stotožnil s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie) vysporiadal s podstatnými odvolacími námietkami, a to najmä opakovane zdôraznením procesných náležitostí návrhu a predpokladov na vyhovieť návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia spĺňa priam nad rámec náležitosti riadneho odôvodnenia v zmysle § 393 ods. 2 v spojení s § 220 ods. 2 CSP, keď predmetom konania bol návrh na nariadenie neodkladného opatrenia. Nedôvodnou je preto i námietka dovolateľa, že odvolací súd sa nezaobral neplatnosťou zmlúv o nájme, a iné, keď tieto skutočnosti presahujú rámec zisťovania potreby nariadiť neodkladné opatrenie a môžu byť predmetom dokazovania v ďalších sporoch.

11. Poukazujúc na prípustnosť a dôvodnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP dovolací súd uvádza, že nariadenie neodkladného opatrenia má povahu osvedčovania, to znamená, že súd na základe dostupných dôkazných prostriedkov zisťuje najvýznamnejšie relevantné skutočnosti. Pri ich zisťovaní nemusí dbať na všetky formality, ako je to pri dokazovaní, postačuje, že osvedčená skutočnosť sa mu vzhľadom na všetky okolnosti javí ako nanajvýš pravdepodobná. Neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení súdov nižších inštancií nie je takým nedostatkom, ktorý by rozhodovacia prax najvyššieho súdu považovala za dôvod zakladajúci procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP.

12. Navrhovateľ tak neopodstatnene namietal existenciu vady v zmysle § 420 písm. f) CSP.

13. Ak dôvodnosť prípustnosti svojho dovolania vyvodzoval dovolateľ aj s poukazom na § 421 ods. 1 písm. a), a b) CSP, dovolací súd uvádza, že neprípustnosť dovolania je uvedená priamo v § 421 ods. 2 CSP v spojení s § 357 písm. d) CSP a preto sa s obsahom jeho námietok uvedených v dovolaní dovolací súd nezaoberal.

14. Najvyšší súd na základe uvedeného, dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému

dovolanie nie je prípustné podľa § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 2 CSP (§ 447 písm. c) CSP) odmietol.

15. Výrok o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

16. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.